

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze rząd włoski zaskarża decyzję Komisji Europejskiej nr C(2013) 1264 wersja ostateczna z dnia 7 marca 2013 r. notyfikowaną w dniu 11 marca, w której to, w wykonaniu wyroku Trybunału Sprawiedliwości z dnia 17 listopada 2011 r. w sprawie C-469/09, Komisja nakazała Republice Włoskiej zapłatę kwoty 16 533 000 EUR tytułem okresowej kary pieniężnej za zwłokę.

W rzeczonym wyroku Trybunał między innymi zasądził zapłatę przez Republikę Włoską na rzecz Komisji Europejskiej na rachunek „Środki własne Unii Europejskiej” okresowej kary pieniężnej w wysokości odpowiadającej ilorazowi kwoty podstawowej wynoszącej 30 mln EUR i odsetka bezprawnie przyznanej i niezgodnej ze wspólnym rynkiem pomocy, obliczanego w stosunku do całej kwoty nieodzyskanej w dniu ogłoszenia wyroku, za każde pół roku zwłoki we wdrażaniu środków koniecznych dla zastosowania się do wyroku z dnia 1 kwietnia 2004 r. w sprawie C-99/02 Komisja przeciwko Włochom.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 260 ust. 1 i art. 260 ust. 3 akapit drugi TFUE: naruszenie wyroku podlegającego wykonaniu (wyroku Trybunału Sprawiedliwości z dnia 17 listopada 2011 r. w sprawie C-496/09 Komisja przeciwko Włochom) w skutek błędnej interpretacji punktu tego wyroku, w którym dla celów obliczenia okresowej kary pieniężnej przyjęto jako termin odniesienia „nieodzyskaną kwotę w dniu ogłoszenia niniejszego wyroku”.

— Rząd włoski twierdzi, że ów punkt wyroku podlegającego wykonaniu należy interpretować w ten sposób, iż znaczenie ma nie tyle data wydania wyroku, co data zakończenia w postępowaniu etapu pozyskiwania dowodów, czyli chwila, w której w postępowaniu wystąpiła sytuacja faktyczna, na której podstawie Trybunał rozstrzygnął spór. Rząd włoski uważa bowiem, że dla celów zmniejszenia okresowej kary pieniężnej za półroczną zwłokę, należy uwzględnić działania w zakresie odzyskiwania pomocy jakie podjął on w toku postępowania, lecz po zakończeniu postępowania dowodowego.

2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 260 ust. 1 i art. 260 ust. 3 akapit drugi TFUE: naruszenie wyroku podlegającego wykonaniu w skutek błędnej interpretacji punktu tego wyroku, który przewiduje, iż dla celów obliczania okresowej kary pieniężnej należy za każde pół roku nie należy uwzględniać kwot dotyczących pomocy „której odzyskanie jeszcze nie nastąpiło lub nie zostało udowodnione na koniec omawianego okresu”.

Rząd włoski twierdzi, że ów punkt wyroku podlegającego wykonaniu należy interpretować w ten sposób, iż dla celów wyżej wspomnianej oceny znaczenie ma powstanie dokumentu dowodowego w danym półroczu a nie okoliczność, iż Komisja została powiadomiona o takim dokumencie przed zakończeniem tegoż półrocza. Rząd włoski uważa bowiem, iż przeciwna interpretacja Komisji Europejskiej — wedle której na Republice Włoskiej spoczywa ciężar przedstawienia dowodów w celu obliczenia okresowej kary

pieniężnej za półrocze do ostatniego dnia danego półrocza, co powoduje wykluczenie z obliczeń kwot o których odzyskaniu powiadomiono Komisję dopiero później, mimo że nastąpiło ono w takim okresie — jest sprzeczna z zasadą lojalnej współpracy i nie jest uzasadniona celem nałożonego przez Trybunał wymogu prowadząc w rzeczywistości do niedopuszczalnego skrócenia czasu jakim dysponują władze włoskie na spełnienie tegoż wymogu i zmniejszenie w ten sposób kwoty okresowej kary pieniężnej za pół roku.

3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 260 ust. 1 i art. 260 ust. 3 akapit drugi TFUE: naruszenie wyroku podlegającego wykonaniu w odniesieniu do wiarytelności przysługujących w stosunku do przedsiębiorstw, które zawarły „układ z wierzycielami” lub objętych „zarządzeniem sądowym”

Decyzja nie przewiduje bowiem odliczenia od pomocy w dalszym ciągu należnej na koniec danego półrocza przysługujących w stosunku do takich przedsiębiorstw wiarytelności wynikających z odnośnych postępowań układowych chociaż, zdaniem rządu włoskiego, chodzi tu o wiarytelności w których wypadku państwo członkowskie dochoowało należnej staranności i które w konsekwencji należało wykluczyć z kwoty pomocy w dalszym ciągu należnej na podstawie sentencji wyroku podlegającego wykonaniu.

Odwołanie wniesione w dniu 19 maja 2013 r. przez Marcusa Brunego od wyroku wydanego w dniu 21 marca 2013 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-94/11 Brune przeciwko Komisji

(Sprawa T-269/13 P)

(2013/C 207/76)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Markus Brune (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat H. Mannes)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania

Wnoszący odwołanie, podtrzymując żądania przedstawione w pierwszej instancji, wnosi do Sądu o:

— uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 21 marca 2013 r. w sprawie F-94/11;

— posiłkowo przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd do spraw Służby Publicznej;

— obciążenie drugiej strony postępowania i strony pozwanej kosztami postępowania odwoławczego i postępowania w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący je podnosi następujące zarzuty.

1) Brak oceny sądu przy sprawdzaniu obowiązku ponownego przeegzaminowania

— zaskarżony wyrok nie uwzględnia tego, że ponowne przeprowadzenie egzaminu ustnego w ramach wykonania wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 29 września 2010 r. w sprawie F-5/08 Brune przeciwko Komisji (zwanego dalej „wyrokiem w sprawie Brune”) narusza zasady równego traktowania i obiektywizmu oceny oraz art. 266 TFUE;

— uzasadnienie wyroku zawiera nietrafne oceny prawne i błędną, częściowo wewnętrznie sprzeczną, ocenę okoliczności faktycznych, w szczególności w świetle przesłanek art. 266 TFUE, zakazu dyskryminacji i wymogu jednolitych kryteriów oceny.

2) Błędne nieuwzględnienie alternatywnych rozwiązań

— zaskarżony wyrok odrzuca z podaniem błędnego pod względem prawnym uzasadnienia alternatywne rozwiązania zaproponowane dla celów wykonania wyroku w sprawie Brune, które według utrwalonego orzecznictwa należałoby zastosować w niniejszym przypadku;

— przy badaniu alternatywnych rozwiązań wyrok bierze w szczególności za podstawę nietrafną wykładnię zasady równego traktowania i obiektywizmu oceny, art. 27 regulaminu pracowniczego oraz ogłoszenia o konkursie.

3) Posiłkowo, błędna ocena uchybień proceduralnych, do których doszło przy przygotowywaniu ponownego egzaminu

— wywody wyroku odnoszące się do terminowego wezwania, zgodnych z przepisami informacji dotyczących składu komisji konkursowej i informacji o mającym zastosowanie prawie wykazują istotne błędy w ocenie okoliczności faktycznych i w ocenie obowiązków organizacyjnych strony pozwanej;

— wyrok pomija ocenę nierównego traktowania wnoszącego odwołanie w odniesieniu do udzielania dodatkowych informacji innej kandydatce w równoległym toczącym się postępowaniu;

— w odniesieniu do zarzutu stronniczości komisji konkursowej wyrok ogranicza się do sprawdzenia braku dowodów dyskryminacji wnoszącego odwołanie w toku pierwszego postępowania egzaminacyjnego, przy czym nie została rozpatrzona kwestia stronniczości podczas ponownego egzaminu.

4) Błędne odrzucenie podniesionych przez wnoszącego odwołanie żądań trzeciego, czwartego i piątego jako niedopuszczalnych

— wyrok nie uwzględnia możliwości dokonania ogólnych ustaleń, które nie skutkują konkretnymi obowiązkami instytucji Unii;

— wyrok dokonuje wykładni żądania dotyczącego wyrównania powstałej straty w ten sposób, że nie wniesiono o żadne odszkodowanie, chociaż zostało to wyraźnie wyjaśnione na rozprawie;

— wyrok nie uwzględnia wynikającego z art. 266 TFUE obowiązku wyrównania poniesionej straty także z urzędu bez wyraźnego żądania w tym względzie.

5) Dyskryminujące rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów

Zaskarżony wyrok dyskryminuje wnoszącego odwołanie w stosunku do postępowania w sprawie F-42/11 Honnefelder przeciwko Komisji, gdyż nie dokonano w nim oceny na korzyść wnoszącego odwołanie okoliczności uznanej tam za istotną w świetle art. 87 § 2 regulaminu postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 21 maja 2013 r. — SACBO przeciwko Komisji i TEN-T EA

(Sprawa T-270/13)

(2013/C 207/77)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Società per l'aeroporto civile di Bergamo-Orio al Serio SpA (SACBO SpA) (Grassobbio (BG), Włochy) (przedstawiciel: M. Muscardini, avvocato, G. Greco, avvocato)

Strona pozwana: Agencja Wykonawcza ds. Transeuropejskiej Sieci Transportowej, Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— Stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim uznaje ona za niekwalifikowalne niektóre koszty zewnętrzne, ograniczając w ten sposób należne współfinansowanie i nakazując zwrot 158 517,54 EUR, ze wszystkimi skutkami prawnymi;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga dotyczy decyzji z dnia 18 marca 2013 r. wydanej przez Agencję Wykonawczą ds. Transeuropejskiej Sieci Transportowej (TEN-T EA), której przedmiotem jest „Zakończenie projektu 2009-IT-91407-S- »Studium dotyczące intermodalnego lotniska Bergamo-Orio al Serio«⁽¹⁾ — Decyzja Komisji C(2010)4456”, w zakresie, w jakim uznaje za niekwalifikowalne, a zatem niepodlegające subwencjonowaniu, koszty dotyczące już zrealizowanych działań 1, 2.1, 4, 5, 6 i 7 oraz nakazuje zwrot kwoty 158 517,54 EUR.